

Arrest

nr. 201 049 van 13 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Durrës en bent u Albanees staatsburger. Op 27 december 2017 vroeg u voor het eerst asiel aan. U verklaarde dat u slachtoffer was van huiselijk geweld vanwege uw vader die u vaak sloeg. Toen u 24 jaar oud was werd u door uw ouders verloofd met K.N., die vooral in Italië woonde. Een jaar later ontdekte u dat hij criminele activiteiten had en zei u aan uw vader dat u niet langer met K.N. verloofd wilde zijn. Uw vader reageerde erg slecht en viel u aan. U verbleef drie dagen in het ziekenhuis. Uw jongste broer F. ging naar de politie en zij kwamen naar het ziekenhuis om uw verklaringen op te nemen.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis ging u ook zelf langs bij de politie. De politiecommissaris is echter een vriend van uw vader en men zei u dat u geen klacht kon indienen tegen uw vader wegens huiselijk geweld omdat u meerderjarig was. U belde ook met K.N. zelf om te zeggen dat u de verloving wilde stopzetten, en deze zei u dat u van hem was en van niemand anders. Hij vroeg uw familie om u binnen te houden. Soms ging u ook voor enkele dagen naar zijn familie, en dan werd u ook binnen gehouden. In de jaren daarna kwam K.N. af en toe voor enkele weken of maanden naar Albanië en dan zag u hem om de twee dagen. U hield de schijn van de relatie op omdat u discussies wilde vermijden. Ongeveer een jaar geleden begon u een relatie met A.V., die in Engeland woonde. Toen u de situatie echt niet meer aankon, ging u bij een vriendin in Pukë wonen. U belde K.N. om te zeggen dat u de verloving wilde verbreken. Hij zei dat hij u op straat zou laten werken als prostituee en eigenhandig zou vermoorden. U verbleef twee maanden in Pukë en vertrok eind juni 2017 per vliegtuig via België naar Nederland, waar u A.V. ontmoette. Twee weken later werd A.V. gearresteerd. Na bijna anderhalve maand in Nederland ging u naar Duitsland met uw neef N.S.. U verbleef zes dagen bij een vriend van uw neef. Daarna werd u gecontacteerd door A.V., die u vertelde dat hij naar Albanië was gegaan. Op 2 of 3 augustus 2017 keerde u via Italië naar Albanië terug. U ging naar de woning van A.V.'s familie in Elbasan. U vertelde alles aan A.V. en die ging met uw vader spreken om uit te leggen dat hij uw partner was. Uw vader reageerde slecht, zei dat hij u beiden zou vermoorden en belde zijn bevriende politiecommissaris, die A.V. vervolgens achtervolgde. A.V. kwam twee dagen niet thuis om zeker te zijn dat ze zijn adres niet zouden weten. U verbleef nog twee weken bij A.V. en vertrok vervolgens half september 2017 met uw neef N.S. naar Italië. U verbleef een week in Rimini en verkreeg valse Italiaanse identiteitsdocumenten. Vervolgens ging u naar Duitsland met de bedoeling om van daar naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. U werd opgepakt op de luchthaven in Duitsland en kreeg niet de mogelijkheid om asiel te vragen. Na een dag in de cel werd u vrijgelaten en keerde u terug naar Italië, waar u bijna een maand verbleef bij de broer van A.V.. U verkreeg opnieuw valse Italiaanse documenten en vertrok op 11 november 2017 via Frankrijk naar België, met de bedoeling door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. U werd op de luchthaven van Zaventem tegengehouden vanwege het bezit van valse documenten. U werd overgebracht naar het gesloten centrum 127 bis op 11 november 2017. U verklaarde aanvankelijk A.D. te heten. U diende niet meteen een asielaanvraag in omdat u niet wist wat de procedures waren. Uiteindelijk kon u A.V. contacteren, die voor u een advocaat regelde. U diende op 27 december 2017 onder uw werkelijke identiteit, M.L., voor het eerst een asielaanvraag in. Hierin werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen, omdat uw houding, met name uw verblijf in diverse Europese landen zonder er een asielaanvraag in te dienen, geenszins in overeenstemming kon gebracht worden met vervolging of ernstige schade, omdat de geloofwaardigheid van het door u beweerde huiselijke geweld vanwege uw vader danig op de helling kwam te staan omdat u er in dit verband niet in geslaagd was ook maar één concreet incident waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn op een gedetailleerde manier te beschrijven, omdat u geen enkel begin van bewijs neerlegde van uw verloving met K.N. en de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid, omdat de door u geplaatste posts op uw openbare facebookaccount slechts moeilijk in overeenstemming gebracht konden worden met uw beweerde familiale situatie en omdat u hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt dat u in Albanië over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou beschikken. U ging hiertegen niet in beroep. Op 1 maart 2018 vroeg u een tweede keer asiel aan. U vernam recent van uw moeder, die door uw vader en twee oudste broers wordt afgedreigd, dat uw familie te weten is gekomen dat u in België verblijft. Bovendien vernam u dat uw ex nog steeds bij uw familie langs komt op zoek naar u. Hij spreekt hierbij dreigende taal. U verklaarde uit vrees voor uw familie en voor uw ex niet naar Albanië te kunnen terugkeren. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan genomen worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal uw eerste asielaanvraag heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing, omdat uw houding, met name uw verblijf in diverse Europese landen zonder er een asielaanvraag in te dienen, geenszins in overeenstemming kon gebracht worden met vervolging of ernstige schade, omdat de geloofwaardigheid van het door u beweerde huiselijke geweld vanwege uw vader danig op de helling kwam te staan omdat u er in dit verband niet in geslaagd was ook maar één concreet incident waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn op een gedetailleerde manier te beschrijven, omdat u geen enkel begin van bewijs neerlegde van uw verloving met K.N. en de problemen die daaruit zouden zijn voortgevloeid, omdat de door u geplaatste posts op uw openbare facebookaccount slechts moeilijk in overeenstemming gebracht konden worden met uw beweerde familiale situatie en omdat u hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt dat u in Albanië over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou beschikken. U ging hiertegen niet in beroep.

U bracht in het kader van uw tweede asielaanvraag geen elementen aan die deze eerdere beslissing kunnen wijzigen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name dat uw familie en uw ex proberen te achterhalen waar u bent en dat uw familie intussen vernomen heeft dat u in België verblijft, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen, omdat u uw asielrelaas niet had aannemelijk gemaakt en omdat u hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Albanië te beschikken. Het loutere feit dat uw familieleden te weten zouden zijn gekomen dat u in België verblijft en dat uw ex nog steeds bij uw familie zou langskomen op zoek naar u doet geen enkele afbreuk aan de bij uw eerste asielaanvraag gedane vaststellingen betreffende uw geloofwaardigheid en uw beschermingsmogelijkheden.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat u in geen enkele procedure een probleem van artikel 3 EVRM heeft aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 9 maart 2018 een schending aan van "artikel 3 EVRM", "schending van artikel 57/6/2 vreemdelingenwet"; "schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht". Verzoekster voert tevens aan dat een gedwongen verwijdering naar Albanië in strijd is met de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekster zet uiteen hoe zij onder een valse Italiaanse naam en met valse identiteitsdocumenten het Verenigd Koninkrijk trachtte te bereiken, doch werd tegengehouden door de politiediensten op Zaventem. Verzoekster herneemt dat zij een eerste asielaanvraag indiende op 27 december 2017, onder haar werkelijke naam, L.M.. Zij herhaalt te hebben aangegeven dat "zij het slachtoffer was van huiselijk geweld door haar vader en dat zij werd bedreigd door haar 'verloofde' K.N.. Deze man werd haar eerder opgedrongen door haar vader. Verzoekster werd geslagen en bedreigd. Zij belandde in het ziekenhuis. Verzoekster stelde tevens dat zij een klacht heeft ingediend bij de politie. De politiecommissaris is echter een vriend van de vader van verzoekster, waardoor zij geen klacht kon indienen.". Het verzoekschrift haalt aan dat er op 24 januari 2018 een beslissing werd "genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Er werd geen beroep ingediend tegen deze beslissing. Verzoekster diende op 1 maart 2018 evenwel een nieuwe asielaanvraag in. Zij gaf daarbij aan dat zij had vernomen dat haar familie en ex hebben achterhaald dat zij in België verblijft. De heer K.N., de 'verloofde' van verzoekster, komt nog steeds bij haar familie langs om haar te zoeken."

Het verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal conform artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bij voorrang dient "te onderzoeken of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt."

Verzoekster benadrukt dat zij bij een terugkeer naar Albanië geen beroep kan doen op de hulp of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten, terwijl haar familie (vader) en 'verloofde' wetend zijn over haar situatie en haar huidig verblijf in België. Zij benadrukt tevens dat zij bij een (gedwongen) terugkeer naar Albanië in een situatie zou komen in strijd met de Vluchtelingenconventie en de waarborgen van de subsidiaire bescherming.

Verzoekster stelt thans geen bewijs te hebben "dat zij kan voorbrengen over de bedreigingen en het fysieke geweld dat haar overkwam. Indien zij er reeds in zou slagen om een klacht in te dienen, kan zij deze klacht niet staven. Verzoekster vreest hierdoor in nog grotere problemen te komen omdat haar ouders en de heer K.N., de 'verloofde' van verzoekster, thans wetend zijn over haar situatie en haar verblijf in België. Indien zij een klacht kan indienen en deze al wordt onderzocht, zullen de betrokkenen hierover bovendien (mogelijks) worden ingelicht. Verzoekster vreest hierdoor nog meer het slachtoffer te worden van fysieke en psychische agressie tegen haar, zonder dat zij de mogelijkheid heeft om beroep te doen op de bescherming van de autoriteiten."

Verzoekster betoogt dat zij eerder werd geslagen door haar vader en hierdoor in het ziekenhuis verbleef. Zij geeft aan dat zij een klacht wou indienen (waarbij zij kon wijzen op de fysieke sporen van geweld – een bewijs van deze agressie), maar dat deze niet werd geregistreerd door de autoriteiten. De politiecommissaris is een vriend van de vader van verzoekster, waardoor zij geen klacht kon indienen.

Verzoekster benadrukt tevens dat zij, door haar situatie, in de onmogelijkheid is om verder bewijs te kunnen voorbrengen van haar asielrelaas.

Verzoekster vraagt daarom dat minstens bijkomend rekening worden gehouden met de door haar afgelegde verklaringen tijdens haar tweede asielaanvraag, zodanig dat deze verder dienen onderzocht te worden. Zij vraagt om de bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

Bijkomend wijst verzoekster erop dat artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet werd geschonden in de bestreden beslissing bij het oordeel van de Commissaris-generaal of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt vervolgens verderop gesteld dat het onderzoek dat een terugkeerbesluit niet zou leiden tot direct of indirect refoulement, zoals verplichtend gesteld in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, zou toebehoren aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarbij wordt erop gewezen dat door de Dienst Vreemdelingenzaken zou vastgesteld zijn dat verzoekster in een enkele procedure *“een probleem van artikel 3 EVRM heeft aangehaald”*: *“Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat u in geen enkele procedure een probleem van artikel 3 EVRM heeft aangehaald..”*. Verzoekster stelt niet akkoord te gaan met dergelijke analyse.

Het verzoekschrift betoogt verder dat de Commissaris-generaal er derhalve niet mee kan volstaan dat het verplichte onderzoek voorzien in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zou toekomen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet legt deze verplichting immers op in hoofde van de commissaris-generaal. Dat verzoekster bovendien in een andere *“procedure”* voor de Dienst Vreemdelingenzaken een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangehaald, volgt uit de logische gang van zaken m.b.t. de feitelijke situatie waarin verzoekster zit. Het verzoekschrift zet andermaal uiteen hoe verzoekster in België is beland.

Indien een beslissing wordt genomen tot niet-inoverwegingname, moet de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen volgens het verzoekschrift oordelen op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Dit vereist een eigen onderzoek. Deze verplichting vloeit rechtstreeks voort uit artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster merkt bovendien op dat zowel de nationaliteit van verzoekster als haar herkomst overigens niet werd betwist. Er wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook niet opgemerkt dat de verzoekende partij zou verhinderen dat dergelijk onderzoek kan worden uitgevoerd, wel integendeel. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beperkt eigenhandig haar bevoegdheid, ondanks de duidelijke verplichting en bewoordingen van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst ter ondersteuning van haar argumentatie tevens *“naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 september 2017 (nr. 191.447) in de zaak RvV 209.130 (IV kamer) waarbij werd bevestigd dat in de gegeven omstandigheden een dergelijke beslissing van het CGVS dient te worden vernietigd (zie randnummer 2.8 op pagina 7 van het arrest).”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoekster in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dan wel omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 7 maart 2018 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster haar tweede en huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat zij in Albanië het slachtoffer was van huiselijk geweld vanwege haar vader die haar sloeg en er problemen kreeg omwille van haar beweerde (gedwongen) verloving met N.K..

Op 24 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, gezien geen geloof kon gehecht worden aan de door verzoekster geopperde feiten – verzoekster beweerde het slachtoffer te zijn van huiselijk geweld door haar vader en bedreigd te worden door haar verloofde K.N. – en zij evenmin aannemelijk had gemaakt over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden te beschikken in Albanië. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In deze is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze diende aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Gelet dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd behoudens wanneer elementen worden voorgelegd die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien deze bekend waren ten tijde van die eerdere asielaanvraag.

2.2.2. In het kader van haar tweede asielaanvraag verwijst verzoekster naar haar initieel vluchtrelaas, herhaalt dat haar ex-verloofde N.K. nog steeds bij haar familie langs komt om verzoekster te zoeken en dat zij niet kan terugkeren naar Albanië uit vrees voor haar familie en haar ex N.K..

2.2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

2.2.4. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat zij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de elementen aangebracht in de tweede asielaanvraag niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van verzoeksters eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten dat de door verzoekster aangevoerde feiten ongeloofwaardig zijn.

2.2.6. De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien verzoekster slechts herhaalt dat haar ex-verloofde N.K. nog steeds bij haar familie langs komt om verzoekster te zoeken. De Raad stelt tevens vast dat verzoekster nog steeds geen geldige identiteitsdocumenten voorlegt, wat *in casu* belangrijk is nu ze eerder verklaarde een valse naam te hebben gebruikt. Ook stelt de Raad vast dat verzoekster binnen de week valse identiteitsdocumenten kon verkrijgen in Italië, waarop verzoekster ter terechtzitting stelt dat het inderdaad mogelijk is in Italië om binnen de drie dagen valse identiteitsdocumenten te verkrijgen. Ook bij haar tweede asielaanvraag faalt verzoekster in haar medewerkingsplicht haar identiteit aan te tonen.

Verzoekster herhaalt voorts dat zij niet kan terugkeren naar Albanië uit vrees voor haar familie en haar ex-verloofde N.K., terwijl ze enkele maanden voor haar eerste asielaanvraag zelf vrijwillig naar Albanië is teruggekeerd niettegenstaande ze voordien vertrokken was om dezelfde redenen, met name een vrees voor haar ex-verloofde N.K. en haar gewelddadige vader die niet aanvaardde dat ze de verlovingsafbreuk. De Raad stelt vast dat verzoekster nog steeds geen begin van bewijs neerlegt over het bestaan van een verloofde, noch dat deze haar inderdaad stalkt, noch dat ze – indien waarachtig – enigszins bescherming zocht. Ter terechtzitting stelt verzoekster dat ze via Italië naar Albanië terugkeerde in augustus 2017 om haar ouders en 3 broers mee te nemen naar het Verenigd Koninkrijk. Gevraagd of dit niet strijdig is met haar bewering dat ze Albanië ook verlaten had omwille van huiselijk geweld, stelt verzoekster dat ook haar vader schrik had van haar ex-verloofde. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster haar relaas wijzigt en ze niet tegelijkertijd kan vluchten met haar vader en anderzijds vluchten omwille van haar vader die contacten heeft bij de politie zodat ze geen bescherming kan zoeken. Verzoekster blijft bij loutere beweringen die onverzoenbaar zijn en de waarachtigheid van haar relaas opheffen.

2.2.7. Waar verzoekster een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu* enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.2.8. Verder voert verzoekster een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aan, omdat de commissaris-generaal niet op een met redenen omklede wijze zou hebben geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad merkt op dat verzoekster zich dienaangaande beperkt tot een uitgebreide theoretische uiteenzetting in haar verzoekschrift inzake de schending van artikel 3 van het EVRM, doch de vermeende schending op geen enkele wijze concretiseert, noch aantoont op welke wijze een terugkeerbesluit zou leiden tot direct of indirect refoulement in hoofde van verzoekster.

2.2.9. Waar verzoekster aldus artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, die niet wordt hersteld door de in het kader van onderhavige asielaanvraag volhardende verklaringen, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekster ter ondersteuning van haar argumentatie nog verwijst *“naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 september 2017 (nr. 191.447) in de zaak RvV 209.130 (IV kamer)”* stelt de Raad dat arresten geen precedentenwerking hebben. Hoe dan ook betrof het geen gelijkaardige zaak nu de terugkeer naar Irak naast relevante elementen eigen aan de zaak die op zich geen schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel, ook een beoordeling betrof in het kader van de algehele veiligheid in Irak die niet nader werd geduid. Verzoekster toont niet aan, noch heeft ze ooit beweerd, dat de veiligheidssituatie in Albanië van aard is dat iedereen, los van persoonlijke redenen, gevaar loopt bij een terugkeer naar Albanië. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat u in geen enkele procedure een probleem van artikel 3 EVRM heeft aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.2.10. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK